

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 134/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., S., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária V. s. r. o., Č., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. J. V., PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok a na ochranu pred neoprávnenými zásahmi do vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 91/2010-255 zo 17. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2013 doručená sťažnosť A. K., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária V. s. r. o., Č., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a

advokáta JUDr. J. V., PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok a na ochranu pred neoprávnenými zásahmi do vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 91/2010-255 zo 17. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako navrhovateľka v 3. rade podala Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania, ktorým sa domáhala určenia, že nehnuteľnosti v k. ú. S. (vedené na LV... ako parcely registra C-KN č. 2006/1 o výmere 210 m² a č. 2006/2 o výmere 67 m², obe zastavané plochy) patria do dedičstva po jej nebohom otcovi O. T., zomrelom 24. júna 1977, v podiele 2393/34560 (teda v podiele zodpovedajúcom spolu na oboch parcelách výmere 19,18 m²).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „... svoj návrh odôvodnila tým, že ako vlastníci týchto pozemkov sú zapísaní odporcovia v 1/ rade Mgr. M. K., v 2/ rade V. K., na základe osvedčenia vyhlásenia o vydržaní spísaného vo forme notárskej zápisnice. Dôvodila, že odporcovia nikdy nenadobudli platne do vlastníctva tieto pozemky, nakoľko pozemky v stave registra C (pôvodne parcele KN-C č. 2006), sú totožné s pozemnoknižnou parcelou č. pkn 4845, kde je ako podielový spoluvlastník zapísaný jej otec O. T., pričom vždy išlo o spoločný pozemok, ktorý sa aj v minulosti spoločne užíval. Sťažovateľka tvrdila, že v roku 1991 nadobudla do vlastníctva predajňu, ktorá je umiestnená na pozemku KN-C č. 2005 a čiastočne s príslušenstvom aj na parceliach KN-C č. 2006/1 a 2006/2. Touto žalobou si teda sťažovateľka uplatnila na súde svoje vlastnícke právo (spoluvlastnícky podiel po svojom neb. otcovi)...“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 139/2008-215 z 26. novembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľky a zaviazal ju na náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho skutkovými i právnymi závermi.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu, ktorý je podľa nej založený na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočne odôvodnený.

V podstatnej časti svojej argumentácie podrobne poukázala na obsah jednotlivých dôkazov vykonaných v konaní a namietala, že okresný súd, ako aj krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnemu záveru o zániku spoluvlastníctva k pôvodnej pozemkovoknižnej parcele č. 4845, ktorej čiastočne zodpovedajú parcely označené v návrhu, jej reálnym rozdelením a vyčlenením podielu právneho predchodcu sťažovateľky v iných nehnuteľnostiach. Podľa sťažovateľky vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že ktorákoľvek časť pôvodnej parcely by bola vyčlenená pri reálnej del'be jej právneho predchodcovi, čo vylučuje preukázanosť zániku jeho spoluvlastníckeho podielu reálnou del'bou. Sťažovateľka namietala aj podľa nej zmätočnú aplikáciu rôznych právnych režimov na posúdenie právnych dôsledkov reálnej del'by na zánik a nadobúdanie vlastníckeho práva.

Sťažovateľka v argumentácii okrem iného uviedla:

«Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na aplikácii rozhodnutia bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky č. 911/1932 Úradnej zbierky podľa ktorého v dlhotrvajúcom stave držby a užívania nehnuteľnosti zapísaných do pozemkovej knihy na mená spoluvlastníkov v ideálnych podieloch, podľa ktorého určité spoluvlastníci určité časti z týchto nehnuteľnosti majú vo výlučnej držbe a užívaní, treba vidieť dohodu strán nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva. Takáto dohoda môže byť uzavretá aj konkludentne.

Okresný súd prijal aj zmätočný právny názor, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia na strane 9 uviedol citujem „k takto reálne vydeleným častiam pôvodného predmetu spoluvlastníctva každý z týchto spoluvlastníkov, ktorý mal pridelenú reálne vydelenú časť,

nadobudol vlastnícke právo vydržaním podľa § 115 a nasl. z. č. 141/1950 Zb. v spojení s ustanovením § 498 Občianskeho zákonníka.“

Prvostupňový súd nedal v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na základnú otázku, ktorú časť pôvodného pozemku, pozemnoknižnej parcele pkn. č 4845 bola vydelená v prospech právneho predchodcu sťažovateľky O. T. V pozemkovej knihe k pozemnoknižnej parcele pkn č. 4845 je zapísaných viacero spoluvlastníkov a pri reálnej del'be, ktorá mala byť podľa názoru súdu uskutočnená pred rokom 1950, musel byť každý zo spoluvlastníkov vydelený vo svojom spoluvlastníckom podiele. Ak tomu tak nebolo, nemožno uvažovať o reálnej del'be. Navyše prvostupňový súd zmiešava v otázke vzniku vlastníckeho práva tri právne režimy – 1. obyčajové právo, ktoré platilo na Slovensku do konca roku 1950, 2. stredný Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. platný na Slovensku od 01. 01. 1951 do 31. 03. 1964 a 3. súčasne platný Občiansky zákonník č. 40/1964, ktorý platí na Slovensku od 01. 04. 1964. V odôvodnení svojho rozhodnutia zmätočne poukazuje na všetky tri právne režimy vzniku vlastníckeho práva bez toho, aby vysvetlil, podľa ktorého právneho režimu malo dôjsť k zrušeniu spoluvlastníctva a k strate spoluvlastníckeho podielu právneho predchodcu sťažovateľky...

Aby mohol byť vlastník (v súdnej veci spoluvlastník O. T.) zbavený svojho vlastníckeho práva, museli by byť na to splnené všetky zákonné predpoklady. Ak všeobecný súd uvažoval o naplnení zákonných predpokladov reálnej del'by podľa obyčajového práva platného na Slovensku do konca roku 1950, musel by mať nespochybniteľne preukázané, že všetci podieloví spoluvlastníci zapísaní do pozemkovej knihy sa medzi sebou rozdelili a z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu by malo vyplývať, ktorú časť reálne rozdeleného pozemku nadobudol každý zo spoluvlastníkov (v súdnej veci neb. O. T.). Všeobecný súd, ako prvostupňový tak i odvolací, sa touto otázkou vôbec nezaoberali a nevysvetlili, ktorú časť pozemnoknižnej parcele na základe reálnej del'by mal nadobudnúť právny predchodca sťažovateľky neb. O. T...

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že všeobecný súd vo svojom rozhodnutí nedal odpoveď na základnú otázku a to medzi ktorými spoluvlastníkmi bola uskutočnená reálna del'ba pozemku, a v ktorej časti bol každý zo spoluvlastníkov vydelený vo svojom spoluvlastníckom podiele. Všeobecný súd navyše poskytol zmätočné odôvodnenie svojho rozhodnutia, keď poukázal na tri právne režimy a nevysvetlil, na základe ktorého právneho

režimu malo dôjsť k nadobudnutiu vlastníctva sporného pozemku v celosti a ktorou fyzickou, prípadne právnickou osobou...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. 10. 2012 sp. zn. 7Co/91/2010-255 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a právo na majetok podľa čl. 1 dodatkového Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. 10. 2012 sp. zn. 7Co/91/2010-255 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 331,12 € na účet spoločnosti Advokátska kancelária V. s. r. o...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok a na ochranu pred neoprávnenými zásahmi do vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorý je podľa nej arbitrárny, založený na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočne odôvodnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoj rozsudok náležite odôvodnil, keď uviedol:

«Nezodpovedá stavu veci námietka navrhovateľov, že skutkové zistenia okresného súdu o reálnej del'be nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak možno sa stotožniť so závermi okresného súdu o reálnej del'be. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku

Ing. M. K., vyhotovenom v prejednávanej veci, okresný súd správne ustálil, že sporné nehnuteľnosti – KNC parc. č. 2006/1 a 2006/2 boli vytvorené z časti parciel, ktoré boli v evidencii nehnuteľností vedené ako EN parcely č. 8984, 8985 a tieto boli vytvorené z časti pozemnoknižnej parcely č. 4845 (tieto skutočnosti nerozporovali ani odvolatelia). Z dôkazov, ktoré boli ďalej v súvislosti s tvrdenou reálnou deľbou okresným súdom vykonané a vyhodnotené, tento správne ustálil faktické rozdelenie pôvodnej pozemnoknižnej parcely na časti, ktoré zodpovedali EN parceliam č. 8984, 8985, 8983 a 8982. Dôsledne pri tom prihliadal na svedeckú výpoveď J. T., ktorý sa k faktickému užívaniu takto vydelených EN parciel vyjadroval. Jednoznačne uviedol, že EN parc. č. 8984 užíval F. Š., parc. č. 8985 užívala p. K., parc. č. 8983 p. Konščák a parc. č. 8982 samotný J. T. Z obsahu čestného vyhlásenia Slovenského zväzu drobnochovateľov spolu s touto svedeckou výpoveďou, ako aj z obsahu kroniky uvedeného zväzu, možno dospieť k záveru že skutočne EN parc. č. 8984 (ktorej časť zodpovedá sporným nehnuteľnostiam) mal vo faktickom užívaní F. Š. (ktorý je vedený aj ako spoluvlastník pozemnoknižnej parcely č. 4845). S týmto sa aj komunikovalo pri tvorbe cesty do osady „Č.“. Od neho bola EN parc. č. 8984 za účelom tohto potoka odkúpená. Pravdivosť týchto záverov možno konštatovať aj prihliadajúc na správanie samotnej navrhovateľky v 3/ rade v čase, keď sa vykonávalo miestne šetrenie v súvislosti s THM mapovaním. Navrhovateľka v 3/ rade sa nesprávala ako vlastníčka, prípadne užívateľka, EN parciel č. 8982 až 8985. Naopak z čiastkových protokolov, ktoré mal okresný súd mal k dispozícii, tento správne ustálil, že sa ako užívatelia a vlastníci k uvedeným EN parceliam hlásili osoby, ktoré označil svedok J. T. Navrhovateľka v 3/ rade sa ako vlastníčka a užívateľka hlásila k EN parceliam č. 8973, 8975 a 8974 (čiastkový protokol č. 107 – č. l. 142 spisu). Zároveň správne okresný súd vychádzal aj z vyjadrení samotnej navrhovateľky v 3/ rade, ktoré učinila v rámci vydávania osvedčenia o vlastníckom práve ku KNC parcele č. 2005, ktorá bola vytvorená z PK parc. č. 4845. Z obsahu notárskeho osvedčenia č. N 152/2000, Nz 155/2000 vyplýva, že táto nehnuteľnosť bola užívaná F. Š. na základe reálnej deľby pôvodných pozemnoknižných vlastníkov a tento ju následne ústnou kúpnou zmluvou v roku 1959 previedol na navrhovateľku v 3/ rade.

Ak navrhovatelia v 2/ a 3/ rade tvrdili, že v sporných KNC parceliach 2006/1 a 2006/2 má ich právny predchodca O. T. spoluvlastnícky podiel ako pôvodný pozemnoknižný vlastník PK parc. č. 4845, z ktorých boli uvedené nehnuteľnosti vytvorené, svoje tvrdenia nepreukázali. Naopak vykonaným dokazovaním bolo podľa názoru krajského

súdu správne ustálené, že sporné nehnuteľnosti boli síce vytvorené z PK parc. č. 4845, ktorá však bola vo vydelenom EN stave reálne užívaná ako vlastníctvo osobami odlišnými od právneho predchodcu navrhovateľov. Vychádzajúc z vyššie popísanej procesnej situácie krajský súd považoval z hľadiska odvolacích dôvodov rozsudok okresného súdu za vecne správny...»

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva vlastniť a pokojne užívať svoj majetok a na ochranu pred neoprávnenými zásahmi do vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu.

K namietanému porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľky ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných

súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv hmotného charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu), je len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (rovnako III. ÚS 316/2011).

Ústavný súd preto odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2013